

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျားဝေ

အချစ်တစ်ဆွေ

ဘာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပေ

အချစ်က တစ္ဆေလိုပဲ
ကျွန်မနှလုံးသား ဝိညာဉ်ကို ပူးသတ်
စေတန်နတ်ဆိုးရဲ့ ယဇ်ပလ္လင်မှာ
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ
အသည်းတွေ ကြွေကျ
ဘဝတွေ ကြေမွ
အချစ်က
ကျွန်မအတွက် ထာဝရတစ္ဆေ။
လွမ်းမိုခါး

အခန်း(၁)

လွမ်းမိုခါး။

သူမ နေရတဲ့ ရပ်ကွက်က နည်းနည်းတော့ သန့်သည် ။ ဝင်ဒါမီယာ
လို သူဌေးရပ်ကွက် မဟုတ်ပေမဲ့ ကျူးလို ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လိုမျိုး

တော့ မဟုတ်။

ကန်ထရိုက်တိုက်တွေပေမဲ့ အထပ်မြင့်ကြီးတွေ၊ ကွန်ဒိုတွေ မဟုတ်ဘဲ သာမန် ၄-ထပ်၊ ၅-ထပ် တိုက်လေးတွေ။ သည် တော့ နည်းနည်း အဆင့်မြင့်ပါသည်။ ။

မြေလေးတစ်ကွက်လောက် ရှိလျှင် ကန်ထရိုက်နှင့် ပေါင်းလိုက်။ (၅) ထပ်လောက် ဆောက်ပြီး မြေရှင်က နှစ်ထပ်ယူ၊ ကန်ထရိုက်က (၃)ထပ်ယူ။ သို့မဟုတ် တစ်ဝက်စီ ယူကြသည် တဲ့ ။

လွမ်းမိုခါး ဆိုတာ နယ်က လာနေသည့် တောစံပယ်ပွင့်လေး တစ်ပွင့်ပါ။ အနေရိုး၊ အစားရိုး၊ သဘောဖြူ အူစင်းလေးပေမဲ့ သူမဟာ ပညာတော့ တတ်ပါသည်။ သုံးစားမရလောက်အောင် မဟုတ်ပါ။

ဘွဲ့မရပေမဲ့ ဒုတိယနှစ်ထိ တက္ကသိုလ် တက်ဖူးသည်။ နောက်တော့ ဘဝဆိုသည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ ပစ်ချခံလိုက်ရပြီး စုံးစုံးမမြုပ်အောင် ကူးလိုက်၊ ခပ်လိုက်၊ လှော်လိုက်၊ ကပ်လိုက်ရတာများ လေ။ တွေးမိလျှင် သွေးပျက်ရပါသည်။ ။

နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်မတွေးချင်ဘူး။ အသိုက်ပျက်ခဲ့ရတာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။

နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ဖေဖေက ကျောင်းဆရာ၊ မေမေက ဈေးရောင်း။ သမီး (၂)ယောက်ရှိပေမဲ့ မမက ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ပင် ယောက်ျားယူသွားပြီး အဆင်မပြေတပြေ။

အဲသည် နေ့က ဖေဖေ သူ့ကျောင်းအတွက် အောင်စာရင်း ကပ်ရအောင် ဆိုပြီး နံနက်(၅)နာရီလောက် ကတည်းက အိမ်မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကျောင်းက မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးမှာ မို့ မိုးမလင်းခင် ကတည်းက ထွက်

က်သွားခဲ့တာ။

မနက်(၆)နာရီ လောက်မှာ တော့ ဖုန်းသံတွေ ဆူညံလာခဲ့ပြီး ဆေးရုံ အရေးပေါ်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ အကြောင်း ကြားလာခဲ့သည် ။

သားအမိ(၂)ယောက် မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို ဒိန်းခနဲ ခံစားလိုက်ကြရ ပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် ဆေးရုံကို အပြေး ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြ သည် ။

နောက်တော့ တိုက်သွားသည့် ကားလည်း မသိလိုက်ရ၊ ကျိုးသွားသ ည့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကလည်း ပြန်ကောင်းမလာ။ ရှိသမျှ ငွေလေးနှင့် အကောင်းဆုံး ကုသခဲ့ကြပါသော်လည်း ကားတိုက်ခံရပြီး နှစ်လ လောက် အကြာမှာ ဖေဖေ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ။

မေမေ့ခမျာလည်း စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ခါ နှလုံးရောဂါ စွဲကပ် လာသဖြင့် ဈေးမရောင်းနိုင် ရှာပါလေတော့။

သည် အခါ လွမ်းမိုခါးတစ်ယောက် မိသားစု၏ တာဝန်ကို ထမ်းရွက် ဖို့ အသင့် ပြင်ရပါတော့သည် ။

တင်နေသည့် အကြွေးတွေ ဆပ်ဖို့ ၊ မေမေ့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ဖို့ ဟာ သူမ၏ သမိုင်းပေးတာဝန်ပါ။ သည် တော့ မေမေ့ တစ်ဝမ်းကွဲညီမ အပျိုကြီးကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး လွမ်းမိုခါး အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျောင်းထွက် ရ ပါတော့သည် ။

ပညာက စကောစက။ ဘွဲ့ရတွေတောင် အလုပ်မရနိုင်သည့် ခေတ် ကြီး ထဲ မှာ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်လျှင် ပြီးရော။ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားလျှင် သားအမိ နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းတော့ ဝရမှာ မလွဲ။

အင်း . . . ခေတ်ကြီးက မသမာမှုတွေလည်း များ သည် မို့ လူကုန်အ

ကူး မခံရအောင် အယုံမလွယ်မိဖို့ ၊ လောဘမကြီးဖို့ လည်း လိုသည် ။

နောက် . . . ကိုယ်လုပ်မည့် အလုပ်ဟာ အတတ်ပညာ တစ်ခုခုဆိုလျှင် ကိုယ့်နောင်ရေးအတွက် ပိုပြီး အထောက်အကူ ပြုနိုင်မည်။

အဘက်ဘက်မှ တွေးတောစုံစမ်းပြီး လွမ်းမိုခါး ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော် ကြီးဆီသို့ အန်တီစိန်၏ အဆက် အသွယ်နှင့် ချီတက်ခဲ့ခြင်းပါပင်။

"ငါ့သမီး အလုပ်လုပ်တဲ့ အလှပြင်ဆိုင်က အကြီးကြီးပဲ။ မင်းသား မင်းသမီးတွေ၊ အဆိုတော်တွေ လာတယ်။ ဆံပင်ညှပ်၊ ဆံပင်ဖြောင့်၊ ခေါင်းလျှော်၊ ပေါင်းတင် အကုန်လုပ်တယ်"

"မာဆတ်လို၊ အနှိပ်ခန်းတွေ၊ ဘာတွေတော့ မရှိလောက်ပါဘူးနော်"

"ကြံကြံဖန်ဖန်အေ၊ တကယ့် အမှန်အကန် ဆိုင်ကြီးပါ။ လက်ခစား မိန်းကလေးတွေရော၊ အလုပ်သင်ရော၊ (၁၀)ယောက်လောက်များ မကဘူး ထင်တယ်"

"သင်ခရော ပေးရသလား၊ လွမ်းမိုမှာ သင်ခ ပေးစရာ မရှိဘူးလေ"

"သူများ တွေတော့ သင်ခ ပေးရတယ်။ သင်ခကလည်း အများကြီး အေး။ တစ်ဘာသာကို ဘယ်နှသိန်း ဆိုလဲ။ ဒါပေမဲ့ ညည်းကတော့ ရုပ်လေးချောတော့ အလကားသင်ပေးဖို့ ပြောလို့ ရမှာ ပဲ။ ငါ့သမီးက အဲဒီဆိုင်မှာ လက်ထောက်သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ငါတို့ သားအမိ ပြောရင် ရလောက်ပါတယ်"

သည် လိုနဲ့ လွမ်းမိုခါး သည် ဆိုင်မှာ အလုပ်သင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ အန်တီစိန်တို့ သားအမိ အပြောကောင်း တာနှင့် သူမ၏ ရုပ်ရည်ကြောင့် ဆိုင်ရှင် အန်တီကြီးက အလကားသင်ပေးမည်ဟု ကတိခံခဲ့သည် ။

"အလကား သင်ပေးမယ် ဆိုပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း လေ့လာရမှာ

နော်။ ညည်း လုပ်တတ်မဲ့ ခေါင်းလျှော်ပေးတာတို့ ၊ ခြေသည်း လက်သည်း အလှပြင်တာ တို့ ကို အရင်လေ့လာ။ ဆိုင်မှာ ထမင်းကျွေးမယ်။ နေစရာတော့ ပေးစရာ မရှိဘူး"

အန်တီစိန်၏ သမီး မမနယ်လီက နေရေးအတွက် တာဝန်ယူပါသည်။ ။

"နယ်လီ နေတဲ့ အိမ်မှာ ပဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ မမက သူ့ကို ဈေးသုံးလေး ဘာလေးတော့ ပေးဦးပေါ့"

"အေးပါ . . . သူ့အရည်အချင်းကို ကြည့်ပြီး ပေးရမှာ ပေါ့"

ယခုတော့ လွမ်းမိုခါး အဲဒီ ‘ဘုရင်မ’ ဆိုသည့် အလှပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်တာ (၃)လကျော်ခဲ့ပြီ။ သူမပဲ ပါရမီ ပါလို့ လား။ အမြင်ရှိလို့ ပဲလားတော့ မသိ။ သူများ တွေ ၄-၅ လ သင်မှ တတ်သည့် ပညာကို လွမ်းမိုခါးက (၃)လနှင့် တော်တော် တီးမိ ခေါက်မိနေပေပြီ။

ယခုဆို ခေါင်းလျှော်၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း အလှပြင်ရုံတင်မက ဆံပင်ဖြောင့်တာ၊ ဆေးဆိုးတာ၊ ယောက်ျားတွေကို ဆံပင်ညှပ်တာတွေ လုပ်တတ်နေပါပြီ။ မိတ်ကပ်လိမ်းတာက အစ လေ့လာနေပြီ။

လက်ရာစွဲ မထားသည့် သူတွေဆို သူမ လုပ်ပေးလို့ ရနေပေပြီ။

သည် တော့ ကော်မရှင်စား အဖြစ်နှင့် မေမေ့ထံ ငွေပြန်ပို့လို့ ရပြီပေါ့

။

ကာစတန်မာက နှစ်သက်လို့ အပိုဘောက်ဆူး ပေးလျှင်လည်း ရတတ်၏။ သူမတို့ ‘ဘုရင်မ’ က နာမည်ရ၊ နာမည်ကြီးမို့ မင်းသား မင်းသမီး၊ အဆိုတော် သူဌေးသားသမီးတွေ လာတတ်ကြပါသည် ။

လွမ်းမိုခါးအတွက် လှိုင်း၊ လေ ငြိမ်သည့် ကာလများ သို့ မကြာမီ

ရောက်ရှိတော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရပါမှ သူမ ဘဝအတွင်းသို့ မမျှော်လင့်
ဘဲ မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေ ဆင်းလာရတော့မည့် အဖြစ်။

အခန်း(၂)

မမနယ်လီတို့ တိုက်ခန်းက ဆိုင်မှ မိန်းကလေးတွေပါ စုပြီး (၅)ယောက် နေကြသည်။ ယခု လွမ်းမိုခါး နှင့် ဆို ပေါင်း (၆)ယောက်၊ ဆန်ဖိုးစု ထည့်ပြီး ထမင်းကို ပေါင်းအိုးနှင့် ချက်ကြသည်။ ဟင်းကတော့ ကိုယ်စား ချင်တာ ကိုယ် ဝယ်လာကြရုံ။

လွမ်းမိုခါးက အငယ်လည်း အငယ်ဆုံး။ အလုပ်လုပ်တာလည်း မြန်သူမို့ ထမင်းပေါင်းအိုး အမြဲ တာဝန်ယူ ချက်သည်။ တစ်အိုးချက်ထားလျှင် မနက် ည စားလို့ ရသည် ပဲလေ။ ဘာအပန်းကြီးတာ မှတ်လို့ ။

သူမတို့ အုပ်စုဟာ မနက် (၈)နာရီလောက်မှ စပြီး အိမ်မှ ထွက်ရသလို ည(၈)နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန် ရောက်ကြတာမို့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတယ်လည်း မစပ်စုအားကြပါ။

သည် နေ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းထဲမှ လူ၏ မနိုင်မနင်း ဒုက္ခတွေကို လှမ်းမြင်ရသည့် အဖြစ်။

ကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ဒလက်လည်နေပုံက မြင်လို့ ပင် မကောင်း။ ကလေးကလည်း နှစ်ယောက်တောင်။ သမီးလေးက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း။ ၈- နှစ်၊ ၉-နှစ် အရွယ်မို့ ချက်ချက်ချာချာ။ သားလေးက ၆-နှစ် အရွယ်။

အကြီးမလေးက အငယ်လေးကိုရော သူမအတွက်ပါ ထမင်းဘူးနှင့် မုန့်ခြင်း ပြင်ဆင်ပြီး ဖယ်ရီနှင့် ကျောင်းသွားကြသည်။ အံ့တော့ အံ့သြစရာ။

သည် ခေတ်မှာ ဆယ်တန်း ရောက်သည် အထိ အိမ်ကလိုက်ပြီး ပံ့ပိုး၊ ကြိုပို့နေသည့် ကျောင်းသားတွေ ကြားမှာ သူတို့ မောင်နှမက ထူးထူးခြားခြား။

ဖအေက ဘာလုပ် လုပ်သည် တော့ မသိ။ မနက် ဘယ်အချိန်ထွက်ပြီး ည ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်သည် မသိပေမဲ့ သူမတို့ အမြင်အရတော့ ဆင်ခေါင်းခွေးမချီနိုင် ဆိုသလို သားအဖတွေ ဒလက်လည် နေတာပါပဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အပန်းမကြီးနိုင်သည့် အလုပ်တွေကို သူတို့ သားအဖ (၃)ယောက် ပြေးပြေး လွှားလွှားနှင့် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြပုံဟာ မြင်ရချက် မသက်သာ။

ဧကန္တ မိန်းမက စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွားသလား။ မိန်းမဖြစ်သူကို မမြင်ရပါ။

တစ်ပတ်လောက် ဖရီဖရဲတွေ မြင်နေရတော့ မနေတတ်သည့် လွမ်းမိုခါး ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီချင်မိပြီ။

သည် တော့ ကိုယ့်အရင် ရောက်နှင့် နေကြသည့် အစ်မကြီးတွေကို စပ်စုမိသည်။

ညတစ်ညမှာ ပေါ့။

"မမနယ်လီ . . . အဲဒီတိုက်ခန်းက ဘယ်သူတွေ ငှားနေတာလဲဟင်။ ကလေးအဖေက ဘာလုပ်တာလဲ။ ကလေးတွေ အမေကရော"

"အမယ်လေး သွားပြီး မစပ်စုပါနဲ့ ။ စိတ်မဝင်စားလိုက် ပါနဲ့ မမ

လွမ်းမိုးခါးရယ်။ သူက နာမည်ကြီး ကျူရှင်ဆရာလေ။ ဝိုင်းတွေ၊ ဘာတွေ နဲ့ ဆိုတော့ သူတစ်လ တစ်လ ဝင်ငွေက သိန်းဆယ်ချီနေတာ "

"အဲဒီလောက် ရှိတဲ့ ကြားက တိုက်ခန်း ငှားနေရသေးတယ်နော်။ လုံး ချင်းအိမ် ဝယ်ပါလား။ အိမ်ဖော် ငှားပါလား။ ခုတော့ သူ့ကြည့်ရတာ ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ ။ လူကတော့ စတိုင်မိတယ်နော် "

"စတိုင်မိလို့ လည်း စတား ဖြစ်နေတာပေါ့။ သူ့မိန်းမက သဝန်တို စိတ်တွေ များ ပြီး အရွဲ့တိုက်ရင်းကနေ နောက်ယောက်ျားနဲ့ လိုက်ပြေး သွားတာ "

"ဟင် . . . မျိုးစောင့်ဥပဒေအရ သူ့မိန်းမကို တရားမစွဲဘူးလား "

"မစွဲတော့ဘူး၊ စွဲတော့ရော သူ့မိန်းမနဲ့ ဟိုလူ ထောင်ကျတာပဲ ရှိမယ် ။ သူက ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်လေ "

"အိမ်ဖော် ဘာလို့ မငှားတာလဲ။ ခုတော့ မြင်ရတာ မနိုင်မနင်းနဲ့ "

"သူ့သမီးက ဖအေကို သဝန်တိုတယ်လေ။ ဘယ်အလုပ်သမားမှ မမြဲ ဘူး။ ခုကြည့်ပါလား။ အဲဒီ အရွယ်လေးနဲ့ ထမင်းပေါင်းအိုးနဲ့ ချက်တတ် တယ်။ ဘဲဥကြော်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ ဟင်းရွက် ကြော်လောက် လုပ်တတ်တယ်။ ကော်ဖီဖျော်၊ Breakfast ပြင် လုပ်တယ် "

"ဪ . . . သူ့အဖေ နောက်မိန်းမ ယူမှာ စိုးလို့ သင်ထားတာပေါ့။ ဟုတ်လား၊ သနားစရာပဲနော် "

"ဟုတ်တယ် . . . ကလေးက စိတ္တဇ ဖြစ်နေတာ။ မအေ နောက် ယောက်ျား ယူသွားတာကို မြင်ပြီး ကတည်းက ကျန်နေတဲ့ အဖေကို သူ တတ်နိုင်သမျှလေးနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ "

"အချိန်ပိုင်းဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပေါ့"

"ပြောတော့ လွယ်တယ်၊ အိမ်အကူတွေကလည်း လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ။ ဖအေက အိမ်မကပ်နိုင်တော့ ကလေးတွေကို ဗိုလ်ကျတယ်လေ။ နောက်တော့ အိမ်ဖော် မငှားတော့ဘူး။ ဖအေ ပြန်လာရင်လည်း စားစရာ ဟင်းတို့၊ အကြော်တို့၊ အကင်တို့ ဝယ်လာတယ်"

"သူက အချိန်မရှိမှ ပြန်လာတာလေ။ ကလေးတွေ ကြည့်ရတာ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥနဲ့ ပဲ နှစ်ပါးသွားနေရပုံပဲ"

"အံ့မယ် . . . မရွေ့လွမ်း။ အိုးကမပူ စလောင်းက ပူနေပါလား။ ညည်းတော့ ဆီပူအိုးထဲ လက်နှစ်ဖက်လုံး စုံနှိုက်တော့မဲ့ ပုံပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး မမနယ်လီရယ်။ လွမ်းမိုက ရိုးရိုးသားသား ကူညီပေးချင်မိတာပါ။ သူတို့ တိုက်ဘက်လည်း မကူးဘဲ ဒီဘက်ကနေ ဟင်းလေး၊ ဘာလေး ချက်ပေးချင်တာပါ။ လွမ်းမိုတို့ ညီအစ်မ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အလုပ်မအားကြတော့ မမ မချက်တတ် ချက်တတ်နဲ့ ချက်တာပဲ စားနေကြရတာ။ ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပါ"

"မစာနဲ့ . . . မစာနဲ့ ။ ဖအေကလည်း လောလောဆယ် ပေါ်ပြူလာ။ ငွေရှာကောင်းတယ်၊ ရုပ်ချောတယ်။ စတိုင်ကောင်းတယ်။ သမီးကလည်း ဖအေထိရင် ဓားကြည့်ပဲ။ သူတို့ သားအဖကြားထဲ မဝင်စမ်း ပါနဲ့ အေ။ အေးအေးနေစမ်းပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မြင်နေရတာ ခက်တယ်။ ကလေးမလေး အဝတ်လျှော်စက်နဲ့ အဝတ်လျှော် နေတာ၊ အဝတ်လှန်းနေတာတွေက အစ မြင်နေရတာ မသက်သာဘူး"

"မကြည့်နဲ့ အေ၊ မျက်စိသာ မှိတ်ထားလိုက်"

လောလောဆယ်တော့ မမနယ်လီ ပြောသည့် အတိုင်း မျက်စိမှိတ်
ထားရပေမဲ့ မျက်လုံးက ဟိုဘက်သို့ ရောက်ရောက်သွားတာ ခက်
ပါသည်။

အခန်း(၃)

မနက်(၇)နာရီ လောက်မှာ သူမ ထမင်းပေါင်းအိုးထိုးပြီး ကိုယ့် အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ရင်း မမနယ်လီ အဝတ်တွေပါ တိုက်ပေးနေမိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမနယ်လီက သူမရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မို့ သူမ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးပါသည် ။

သည် စဉ် စေ့ထားသည့် တံခါးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းမှ ကလေးမလေး မရဲတရဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး

"အန်တီ . . . အန်တီ အားလားဟင် "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး "

"သမီးကို ဟင်းချက်နည်းလေး သင်ပေးပါလားဟင် "

"သမီးအဖေကို သင်ခိုင်းပါလား၊ သူက ဘာလုပ်နေသလဲ "

"ဖေဖေ အစောကြီး အ လုပ်သွားပြီ။ စာမေးပွဲတွေ နီးပြီလေ။ ဖေဖေ ရှိလည်း ဖေဖေက မချက်အားပါဘူး "

"ဪ . . . အေး၊ ဒါဆိုလည်း လာသင်ပေးမယ်နော် "

"ကျေးဇူးပါ အန်တီ၊ နို့မို့ သမီးနဲ့ မောင်လေးမှာ ကြက်ဥပြုတ်လိုက်၊ ကြော်လိုက်နဲ့ နှစ်ပါးသွား နေရတာ "

"အေးပါ . . . အေးပါ လာ"

မီးပူကို ပလပ်ဖြုတ်ပြီး လွမ်းမိုခါး ကလေးမလေး နောက်သို့ လိုက်သွားမိသည်။ ။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျဆို့သလို သူမကလည်း ကူညီချင်နေတာနှင့် အတော်ပါပေ။

ကိုယ်လည်း (၈)နာရီမှာ အ လုပ်သွားရမှာ မို့ ကလေးကို အလျင်အမြန် သင်ပေးရမည်။ ကလေးကလည်း အလည်လေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက သင်ရင်းနှင့် ချက်ပေးသွားတာလေ။

"ကလေးကို ထမင်း၊ ဟင်း ချက်ခိုင်းတာ အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့။ လျှပ်စစ်အန္တရာယ် ဆိုတာ ရှိတာပဲ။ ဒီလူဟာလေ"

လွမ်းမိုခါး ဖအေကို အပြစ်တင်တော့ သမီးက မခံနိုင်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ တော့ အသား၊ ငါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အချို့။

"ဖေဖေ လုပ်တာ၊ အိမ်အကူမိန်းမကြီးတွေ လုပ်တာကို ကြည့်ပြီး သမီး တတ်နေပါပြီ။ သတိလည်း ထားပါတယ် အန်တီ"

"အေးပါ . . . အန်တီက စိုးရိမ်လို့ ပါ"

လွမ်းမိုခါး လက်စနှင့် ကြက်သားကြော်၊ ငါးကြော်၊ ငံပြာရည်ကြော် စသည် ဖြင့် ကြာကြာခံမည့် အကြော် အလှော်များကို တက်သုတ်ရိုက်ပြီး လုပ်ပေးနေမိသည် ။

ဂတ်စ်နှင့် ချက်သည့် မီးဖိုလည်း ရှိသည် ။ သူမဖေဖေက ကလေးကို တော့ ဂတ်စ်နှင့် မချက်ခိုင်းပါ။

"သမီးနာမည်က လင်းတာရာ၊ မောင်လေး နာမည်က မွှေးတာရာ။ ဖေဖေနာမည်ကို သိလား"

"မသိပါဘူးအေ၊ အန်တီတို့ က အားမှ မအားတာ။ တစ်နေ့ (၂၄)နာရီ နဲ့ အချိန်မလောက်လို့ ဟိုဘက်က တောင် ချေးရမဲ့အဖြစ်"

"ဖေဖေက ပိုပြီးတောင် အလုပ်ရှုပ်သေးတယ်။ ဖေဖေက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရတာ အန်တီရဲ့ "

"ဒါနဲ့ များ ကပ်စေးနဲ့နေ ရသေးတယ်။ အိမ်အကူ (၂)ယောက် လောက် ငှားပစ်လိုက်ပါလား"

"အန်တီနော် . . . အိမ်အကူတွေက သမီးတို့ ကို ဘယ်လောက် ပညာ ပြတယ် ဆိုတာတွေ မသိဘဲနဲ့ ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်ပဲ သိတယ် အန်တီ ရေ"

လင်းတာရာမှာ အရွယ်နှင့် မလိုက်။ မိဘတို့ ၏ အဆင်မပြေမှုက သူ ကလေးကို ရင့်ကျက်စေလေ၏။

"အဝတ်လျှော်စက်နဲ့ လျှော်တာရော ဘယ်သူသင်ပေးခဲ့တာလဲ"

"အိမ်အကူ အဒေါ်ကြီးတွေဆီက သင်ထားတာပေါ့။ မီးပူတော့ မ တိုက်တတ်သေးဘူး"

"ဒါဆို ဘယ်သူတိုက်လဲ။ အချိန်ပိုင်း အိမ်အကူတွေ လုပ်တဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ငှားပေးရမလား"

"ဖေဖေက အိမ်မကပ်နိုင်တော့ ကလေးတွေချည်းပဲမို့ ဖေဖေက မ ဖြစ်ဘူးတဲ့ ။ ညဘက် ဖေဖေ ပြန်လာမှ တိုက်တယ်။ သမီးလေ ဖေဖေကို အရမ်းသနားတာပဲ။ သမီး မြန်မြန် လူကြီးဖြစ်ချင်ပါပြီ။ ဒါမှ ဖေဖေကို အလုပ် အားလုံး ကူနိုင်အောင်"

"လင်းတာရာ ကျောင်းတက်ရဦးမှာ ပါ။ ဘယ်ကူညီ အားမလဲ။ အခု ရော ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေ မသွားရ ဘူးလား"

"သမီးက ခုမှ (၄)တန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဂိုက်မယူဘူး။ ကျူရှင်လည်း မယူဘူး၊ နားမလည်တာ ရှိရင် ဖေဖေကို မေးလိုက်တာပဲ"

"ဪ . . . အတန်းကြီး လာရင်တော့ ကျူရှင် လိုလာမှာ ပေါ့"

"1 to 10 မဝင်လည်း နေပေါ့၊ အန်တီရယ် . . . ဆယ်တန်း ရောက်ရင်တော့ အမှန်တရား ပေါ်လာမှာ ပါပဲ"

"ဒေါ်ကြီးကျယ် အန်တီ ပြန်ပါဦးမယ်။ ဒီနေ့အတွက် ကြက်သားကာလသား ချက်ပေးခဲ့တယ်။ ကြာကြာခံခဲ့ အကြော်အလှော်တွေလည်း လုပ်ပေးခဲ့တယ်နော်။ ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ခဲ့ပြီ"

"ဪ . . . အန်တီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ဖေဖေနာမည် ပြောပြမယ်နော်။ ဖေဖေနာမည်က ဦးလင်းခိုက်တဲ့ ။ အန်တီ ခိုက်သွားဦးမယ်နော်။ အန်တီကို ခင်ပေမဲ့ ဖေဖေကိုတော့ ရက်ရက်ရောရာ မပေးနိုင်ပါဘူး"

ကလေးက သူ့စိုးရိမ်မှုနှင့် သူ ရိုင်းသည် ၊ ယဉ်သည် နားမလည်။ လွမ်းမိုခါး ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမဲ့ လေပို အတင်မခံနိုင်ပါ။ သည် တော့ ကလေးနှင့် ပြိုင်ပြီး စကားနိုင်ပြော၏။

"အို . . . ကျုပ်ကလည်း တာရောအဖေ တစ်ခုလပ်ကြီးကို မယူချင်ပါဘူး။ လူပျိုလေးကိုမှ ယူမှာ ။ အန်တီရည်းစားက သူဌေး။ သဘောလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ တာရောအဖေထက် အများကြီးသာတယ်"

ကလေးကလည်း အားကျမခံ။

"အံ့မယ် . . . ဖေဖေလောက်တော့ ချောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေလောက်လည်း ငွေရှာကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကလေးနှစ်ယောက် ပါတာနဲ့ ကို လက်လန်ပါတယ်အေ"

"အန်တီက ကလေး မချစ်တတ်ဘူးလား"

"ချစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကမ္ဘာနိယာမ တရားကြီးအရ မိထွေးနဲ့ လင်ပါ သားသမီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မတည့်ကြဘူး၊ အန်တီ ဘယ်တော့မှ မိထွေး မလုပ်ဘူး"

"အန်တီ အပြောမကြီးပါနဲ့ နော်။ အန်တီနဲ့ တာရာ လောင်းမလား"

"ဘာကိုလဲ"

"ဘယ်တော့မှ မိထွေး မလုပ်ဘူး ဆိုတာလေ။ တာရာတို့ မိထွေး လုပ် ,မလုပ်"

"မလောင်းကောင်းပါဘူးအေ၊ တော်ပြီ . . . တော်ပြီ၊ ကျုပ် သွားပြီ"

ကလေးကို အတင်း စကားဖြတ်ပြီး လွမ်းမိုခါး ကိုယ့်တိုက်ခန်းဘက် ကိုယ် ပြန်ပြေးလာတော့ မမ နယ်လီတို့ (၅)ယောက်က အသင့် ပြင်ဆင် ပြီးကြလေပြီ။ သူတို့ အဖွဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိုင်းပြီး ကောမက် ပေးလိုက်ကြတာ။

"ဂေါတမီမ . . . ကလေးက ခိုင်းစားလည်း ခံနေတာပဲ။ အဲဒီကောင် မလေး ဘယ်လောက် လည်တယ် မှတ်သလဲ"

"နင့်ကို ရောင်းစားသွားမှာ ။ ဟိုက အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူး။ အိုင်ကျူက မြင့်မှ မြင့်"

"ငါတို့ လည်း ခံပြီးပြီ။ မီးပူတိုက်တာလေး သင်ပေးပါဦး၊ ဟင်းချက် လေး သင်ပေးပါဦးနဲ့ သိပ် ခိုင်းတတ်တာ"

"ဖအေနဲ့ များပြီးခိုင်းတာ အရှံဆုံးပဲ။ သနားလို့ ကူညီချင်တဲ့ စိတ် တောင် ပျောက်တယ်။ သူက သူ့အဖေဆို ရှင်ဘုရင် မှတ်နေတာ။ ကမ္ဘာ

ပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ မိန်းမတွေအားလုံး သူ့အဖေကို ပိုးနေတယ် မှတ်တာ"

လွမ်းမိုးခါး သူတို့ ဝိုင်းပြီး ကောမက်ပေးတာကို ထိုင်နားမထောင် အားပါ။ ကပျာကယာပင် အဝတ်လဲ၊ ခေါင်းဖြီး၊ ဒေးခရင်ကို အပြေးအလွှား ပွတ်ရသည်။ အားလုံးပေါင်း (၅)မိနစ်။

"ပြီးပြီ သွားကြစို့"

လွမ်းမိုးခါး (၅)မိနစ် ပြင်တာဟာ မမနယ်လီတို့ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ ပြင်တာနှင့် အချိုးကျသွားတာပါပဲ။

မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို၊ လေပွေမွေ့လိုက်သလို (၆)ယောက်သား ကားမှတ်တိုင်ဆီ သွားကြရင်း နောက်ဆုံး သတိပေးချက်က မမဝေမာ ထံမှ ။

"ဒါပဲနော် ကောင်မလေး အညှာမလွယ်နဲ့ ။ နင့်အလှက အများ ထက် ထူးခြားတယ်"

"ဘာလဲ ချိုပေါက်နေလို့ လား"

"အေးဟေ့ . . . ကိုယ့်အလှ ကိုယ်သိ။ တစ်ခုလပ် ကလေးနှစ် ယောက် အဖေကြီးတော့ လုံးဝပဲ၊ ဣန္ဒြေ လေးနဲ့ သာ နေစမ်းပါဟာ။ မိန်းမတို့ ရဲ့ အလှဟာ ဥစ္စာတဲ့ ။ ဘာတဲ့ ဟိုစကားဟာ"

"ဣတ္ထိရူပံ ဓနံလား"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဣန္ဒြေနဲ့ သာ နေ။ ဖုတ်သွင်းရ ထား အလိုလို ဆိုက်မှာ "

မမနယ်လီနှင့် မမဝေမာက အသက်သုံးဆယ်နီးပါး အပျိုကြီးတွေမို့ လွမ်းမိုးခါး နောက် လိုက်၏။

"မမတို့ ကျ မဆိုက်သေးပါလား"

"အေးဟေ့ . . . ငါတို့ က ချေးများ နေတာ။ ရတာမလို လိုတာမရ ဖြစ်နေတာ"

"အသည်းတော့ ကွဲဖူးတယ် မဟုတ်လား . . . အဟိ"

ဒါက နွေဦးရဲ့ အောက်ကလီအာသံ။ မမဝေမာ ဒေါပွသွားပုံက ရယ်စရာလည်း ကောင်း၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့ ။

"အေး . . . နင့်လိုတော့ ဆတ်စလူးစိန် မဟုတ်ဘူး ဟေ့။ ငါတို့ က တစ်သက်မှာ တစ်ချစ်ပဲ"

"အောက်ချင်းငှက်မလေးပေါ့"

"ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ သေဦးမယ်"

မမ အပျိုကြီးတွေကို စရင်း နောက်ရင်းနှင့် ပင် လွမ်းမိုခါးတို့ အငယ် (၄)ယောက်မှာ ရယ်ရ မောရ ပျော်ရွှင်ရတာ။

ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ။ သက်ခိုးရှိုက်တတ်ရမယ် မဟုတ်ပါလား။
